

CHIẾC GẬY THẦN KỲ

PoPo

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Sáng nay, như thường lệ, tôi cùng các anh chị em thiền sinh đạo tràng Thiền Tánh Không Sacramento về dự buổi sinh hoạt hằng tuần.

Chúng tôi họp mặt tại Community Room của thư viện Southgate thuộc vùng South Sacramento. Đây là một phòng khá rộng rãi, khoáng đãng và thuận tiện cho việc sinh hoạt và thực thành Thiền của vài chục người.

Hôm nay, chúng tôi thực tập tánh Thấy, tánh nghe và tánh Xúc chạm theo công thức “Bảy bước An trú trong Tâm Tatha” của chủ đề “Không Nói”.

Sau ba vòng thiền hành, mọi người trở về vị trí của mình để chuẩn bị cho phần tọa thiền. Chúng tôi đặt bồ đoàn trên sàn nhà và trước mặt cách khoảng bốn gang tay có một bảng nhỏ “Không Nói” được viết rất trang trọng. Theo sự điều dắt của chị giáo thọ, chúng tôi lần lượt tiến hành từng bước thực tập Bản đồ Nhận thức.

Cứ thế mà làm theo lời chị. Từ từ tôi nhận ra một cách rõ ràng rằng giữa hai tiếng “Không” và “Nói” (Không ... Nói), cũng như giữa hai lần nói “Không ... Nói” ... “Không ... Nói” kế tiếp nhau, trong tâm tôi có một vài sát na thật tĩnh lặng. Cứ thế “Không ... Nói” ... “Không ... Nói” ... Tuy vậy, không bao lâu, trong tâm tôi lại có niệm khởi lên. Vừa lúc đó, giọng nói nhẹ và ấm của chị giáo thọ lại cất lên: “Xin anh chị em mở hé mắt, nhìn và đọc nho nhỏ hai từ Không ... Nói”. Từ từ tôi lại có cái sát na tĩnh lặng khác. Sự việc cứ diễn ra như thế, như thế ...

Nhắc đến đây, tôi chợt cảm thấy phục tài chị giáo thọ quá! Bằng kinh nghiệm chị đã linh động giúp chúng tôi bắt đầu thực tập khả năng “gọi lên”.

Ngồi giữa không gian tĩnh lặng, tôi nghe rõ từng biến chuyển trong tâm cũng như trong

thân tôi. Nước bọt từ từ tiết ra, càng lúc càng nhiều, càng nhiều ...

Sau bốn mươi phút chìm trong ánh sáng mờ mờ, căn phòng lại chan hoà ánh sáng đèn điện làm lộ rõ nét thơ thới trên sắc diện của mỗi người. Từ kết quả này, tôi tin rằng, nếu ta miên mật dụng công đều đặn thì chắc chắn kết quả sẽ được nhân lên bội phần.

Giờ đây, nếu có ai hỏi tôi làm thế nào để có được lợi lạc như trên, tôi sẽ không ngần ngại thừa rằng đó là kết quả của việc thực hành pháp “Không Nói”. Nói như thế, không có nghĩa là tôi muôn phủ nhận vai trò của các pháp khác trong thực hành Thiền, mà tôi chỉ có ý nhấn mạnh vai trò chủ yếu của hai từ “Không Nói”.

Theo tầm nhìn hạn hẹp của tôi, từ trước tới nay, kỹ thuật “Không Nói” được vận dụng nhiều nhất; nếu không muôn nói là xuyên suốt trong tiến trình hành Thiền. Thường thì nó được dùng độc lập trong pháp “Không Nói”, nhưng có khi nó được dùng để hỗ trợ cho một kỹ thuật khác. Nó được sử dụng bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào và trong bất cứ oai nghi nào. Nó xuất hiện dưới nhiều hình thức khác nhau, lúc ẩn (qua lời nói thầm) lúc hiện (được nói thành lời, hay được đọc lên) và hiện nay lại được cụ thể hoá (in thành bảng viết như khẩu hiệu).

Dù ở bất cứ dạng nào, để thực hành đúng pháp, hai từ “Không” và “Nói” phải luôn ở vị trí tách rời ra và giữa hai nhóm từ “Không Nói” này với “Không Nói” tiếp theo phải có khoảng cách. Mà khoảng cách càng dài thì kết quả việc dụng công càng cao. “Không ... Nói” ... “Không ... Nói” ...

Chính khoảng cách này là nơi mà chú thổ “Chỉ” mềm mại, dễ thương sẽ rón rén nép vào. Theo kinh nghiệm của những bạn thiền đi trước thì đến lúc nào có nhiều thổ “Chỉ” thì khi đó nàng nai “Định” sẽ thông dong bước đến bên thăm cỏ Tâm êm đềm, tươi mát.

Đó là nói trên phương diện lý thuyết. Trong thực tế, con đường thiền để “Về Nhà”, để đến được vườn Tâm thanh tịnh lại không được dễ dàng nếu người thực hành thiền không có Pháp đúng, cũng như thiếu miên mật dụng công. Vì người ấy dễ bị chao đảo bởi gió đời, bởi bão vọng (vọng niệm).

Nhằm dẫn dắt thiền sinh vượt qua những chướng ngại trên, dòng Thiền Tánh Không dạy ta nên dùng Pháp “Không Nói”. Mà trong pháp

đó, cụ thể là khai thác sức mạnh tiềm tàng của hai từ “Không Nói”.

Đối với những ai đã đạt kết quả trong việc hành Thiền cũng đều nhìn nhận rằng việc người hành Thiền dùng Pháp “Không Nói” cũng giống như người đi đường trơn trượt cần đến chiếc gậy. Xét ra, “Không Nói” không phải là chiếc gậy bình thường mà cần được xem là CHIẾC GẬY THẦN KỶ. Thiết nghĩ, tôi không nói quá lời. Bởi vì tuy nó chỉ là hai từ “Không” và “Nói” đơn sơ, mộc mạc, có vẻ như hai sự vật vô tri nhưng nó lại có một sức mạnh vô song. Và đặc biệt hơn nữa, hiệu quả mà nó mang lại là thứ hiệu quả tức thì.

Như thế, CHIẾC GẬY THẦN KỶ “KHÔNG NÓI” quả là một báu vật mà Thầy Thiền Chủ đã trao truyền cho mỗi thiền sinh.

Đối với tôi – một thiền sinh sơ cơ – báu vật này rất cần cho tôi. Nó giúp chống đỡ những bước chân yếu ớt của tôi trên con đường tu tập mà tôi đã chọn.

Không những bây giờ mà mãi mãi về sau này tôi sẽ luôn luôn trân quý và mang nó theo bên mình. Làm như thế, không phải vì tôi thích ý lại, trông chờ, dựa dẫm ... Mà trái lại, lúc nào tôi cũng tự nhủ rằng phải luôn luôn rèn luyện để được vững vàng hơn, mạnh mẽ hơn hầu có thể đi tới bằng chính đội chân của mình. Đến khi đó, CHIẾC GẬY THẦN KỶ “KHÔNG NÓI” sẽ được cất giữ vào trong kho báu tâm linh của tôi.

Tôi nghĩ, đây cũng là niềm mong ước của những ai đã đến với THIỀN TÁNH KHÔNG.

POPO

Sacramento, ngày Thu phân 2014